

teje hudowny dere wot lizowu dołoj běže; woni pał hufchej se tšchikaju, napscheschimo togo, kotaryž je hufchifch-
cžajo (Sir. 35, 16—19).

Neplazcjo! tał pschimołajo Jesus wošebne tym, kotarež nad
jich duchneju žałoscju tužne su.

Taka žałoscž jo ten grěch. Na ten šamy iwežo naš
ta šmersch togo Nainskego młožeńza. Ten naš huzh, až
ta šmersch togo grěcha myto jo; pscheto rowno ako psches
jadnogo žłoweka ten grěch do togo šwěta jo pschifchel, a
psches ten grěch ta šmersch; tał jo teke ta šmersch do
wšchytnych žłowekow pschifchła, dokulaž schytne su grěschyli
(Rom. 5, 12). Gaž něto ten žłoweł hufnajo, až won
s grěschnego šameńa spłožony, a až jogo mašch jogo we
grěchach podjela jo, až to myšleńe a požedańe jogo hut-
fchoby sle jo, a až žedna bogabojasń psched jogo wozhyma
ńejo, gaž won na to spomina, kał won Boga šwojogo
nejwětschego detezhńara s grěchami hobtužgł, šwoju wědob-
nosečž hobschěžkał, a Božu schtrofu jasłužhł jo: ga plazo
won žałosńe ako Pětsch, a žějo:

Dch ga plaztej mojej wozh,
Dichelejtej nět gorke dšh,
Plaztej we dńo, tał ał nozh,
Dokulž grěch jo zašchne šh.
Dch gab tych dšow dšymšche žrědło,
Lutne rěki dawasch tšchěko!

A tałim plakuzym žějo Jesus: „Neplazscjo! wy ńedej-
šcho sgubjone hysch; pscheto ja šom waš humogł wot grěcha
a wot šmerschi; wěrscho jano do mńo! ga dejšcho wy gnadu
a tu sbožnosčž dostanusch.“ Won jim pschimołajo: „Sbožne